

LIVETS ORD

“Herren er god mod alle, hans barmhjertighed gælder alle hans skabninger” (SI 145,9)

Denne salme lovpriser Herrens kongedømme. Han har den evige magt gennem historien, og denne magt er retfærdig og god. Han er i højere grad en fader end en magtfuld hersker.

Hymnen præsenterer Gud som hovedpersonen, der viser sin ømhed i overflod som en moder gør det. Han er barmhjertig, nådig, sen til vrede, stor i kærlighed, god mod alle...

Guds godhed viser sig tydeligt over for Israels folk, men den rækker langt ud over alt han har skabt, ja både over det enkelte menneske og alt det skabte. I salmens sidste linjer inviterer forfatteren alle der lever til at tilslutte sig denne lovsang, så budskabet munder ud i et harmonisk kor af mange stemmer:

“Herren er god mod alle, hans barmhjertighed gælder alle hans skabninger”

Gud har betroet alt det skabte i mandens og kvindens arbejdsomme hænder. Skabelsens historie er som en ‘bog’ hvori Guds godhed er beskrevet. Mennesket er kaldet til at følge Guds kærligheds plan og til at medvirke i Skaberens værk. Der skal tilføjes nye sider til denne ‘bog’; sider, der fyldes med ord om retfærdighed og fred.

Men desværre ser vi gang på gang, at sårbare mennesker rammes af andres ligegyldighed og egoisme. Vi ser mennesker, der beherskes af pengebegær, og som misbruger naturens rigdomme for egen vindings skyld, til skade for det almene velvære.

De sidste år er dog en voksende bevidsthed og respekt for skabelsen spiret frem blandt kristne. Flere kristne ledere opfordrer til en opdagelse af naturen som et spejl af Guds godhed og som hele menneskehedens arvegods.

Den økumeniske patriark Bartholomæus I udtrykte det i sit budskab på Skabelsens Dag i 2016: *“Der er brug for konstant årvågenhed, uddannelse og undervisning, for at tydeliggøre sammenhængen mellem den nuværende økologiske krise og menneskets lidenskaber (...), der har vores miljøkrise som følge. Den eneste vej tilbage til skønheden er mådehold og at leve asketisk, dette kan lede til et velafvejnet forhold til naturen. Især kan begær og havesyge lede til åndelig fattigdom og ødelægge skabelsen.”*¹

Og Pave Frans skrev i dokumentet ‘Laudato si’: *“Omsorg for naturen er en del af en livsstil, som omfatter evnen til at leve sammen og indgå i et fællesskab. Jesus mindede os om, at Gud er vor fælles Fader, og det gør os til brødre og søstre. Broderkærligheden kan kun være uden beregning,(...). Denne uegennytte inspirerer os til at elske og tage imod vinden, solen og skyerne, selvom vi ikke kan styre dem (...). Vi skal genvinde overbevisningen om at vi behøver hinanden, at vi har et fælles ansvar for andre og for verden, og at det lønner sig at være god og retskaffen”*²

Lad os udnytte alle frie stunder til at betragte himlens farver, skovens skønhed og havets vidder. Eller det lille græsstrå, som bryder sig vej mellem gadens brolægning. Det vil hjælpe os til at blive bevidste om Skaberens, der giver liv, og til at genfinde håbets rod til hans uendelige godhed, der omfatter alt og leder alle.

Sammen med vor familie må vi vælge en enkel livsstil, med respekt for miljøet og andres behov, og på denne måde blive rige på kærlighed. Vi må med de fattige dele jordens rigdomme og indtægter ved arbejdet. Så kan vi aflægge et vidnesbyrd om livets fylde, og bringe ømhed, velvilje og forsoning, der hvor vi færdes.

Letizia Magri

¹ Jf. Økumenisk Patriark Bartholomæus I's, *Budskab på Skabelsens Dag*, sept. 2016.

² Pave Frans, ‘Laudato si’- ‘Lovet være du’, Rundskrivelse, maj 2015 (228-229).